ÎNTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Tache Macri, antrenorul de astăzi al Rapidului, a devenit (oarecum) omul zilei în fotbalul nostru. Simplul fapt că a preluat o echipă „pe targă", cu care a reușit, în cele din urmă trei puncte în compania lui Dinamo și Steaua, spune destul. În afară de asta, Tache Macri a jucat acum 11 ani împotriva echipei R. D. Germane, la Dresda, și, după cum se știe, peste patru zile jucăm din nou cu Peter Ducke. În sfîrșit, aș vrea să vă spun că aceste două coincidențe nu sînt singurele care au determinat alegerea interlocutorului pentru interviul de astăzi. Antrenorul și inginerul Tache Macri este un admirabil partener de discuție pentru un reporter, a cărui singură misiune este aceea de a încerca să selecteze dintre nenumăratele însemnări care cuprind rafalele monologului greu întrerupt cu cîte o întrebare. Așadar...

— Aș vrea să încep cu o întrebare cheie. Se spune, în general, că un jucător de fotbal, chiar dacă are o clasă excepțională, nu poate schimba tricoul său de fotbalist cu treningul antrenorului. Este vorba, bineînțeles, de conducerea unei echipe fruntașe. Ce părere ai în legătură cu această problemă?

— Sînt de partea celor care susțin că această meserie de antrenor nu poate fi îmbrățișată din mers. Un jucător de fotbal, oricît ar fi fost de mare, nu poate deveni automat antrenor al unei echipe fruntașe. El rămîne în continuare în primul rînd un fotbalist. El este tentat să exemplifice în așa fel încît să fie aplaudat în continuare de către cei aflați în tribună, în timpul antrenamentului. Dacă-mi permiteți, aș vrea să spun că poți deveni antrenor în momentul în care ai pierdut vanitatea de a mai face dovada calităților tale de fotbalist, în momentul în care te-ai împăcat cu trecerea anilor. Iată, un exemplu. Prețiosul meu colaborator, Ion Ionescu, păstrează mult din sufletul fostului jucător. Într-o zi, l-am rugat să-l încălzească pe portarul Răducanu. Normal e ca într-o asemenea situație să urmezi o suită de elemente tipice. „Puiu" al meu, însă, care n-a uitat încă cine a fost în fața porții, a început să tragă numai la păianjen, pentru a aminti și celor din tribună că este în continuare internaționalul Ion Ionescu. Din fericire (sau din nefericire), anii o să se adune și Puiu Ionescu o să scape de această obsesie, care, fie vorba între noi, se manifestă nu numai la fotbal.

— Cînd ai decis să devii antrenor?

— Destul de tîrziu. E adevărat că în 1964, cînd am renunțat la fotbal, am continuat să lucrez cu copiii, mai mult pentru mișcare, dar nu mă gîndeam să rămîn antrenor. Aveam o profesiune căreia mă consacram. Eram convins că voi rămîne antrenor doar așa, ca o a doua pasiune. Cel care m-a hotărît să devin antrenor profesionist a fost fratele meu, Ilie Macri. El e stabilit de vreo 30 de ani în Noua Zeelandă. Lucrează ca magazioner la gara din Wellington. Nu ne-am văzut de 30 de ani, dar ne scriem cu regularitate. În timp ce eram fotbalist, îi trimiteam toate cronicile mele și, în general, tot ceea ce s-a scris despre mine. În anul 1966, cu puțin înainte de a pleca, la „Mondialele" engleze, ca turist, am primit o nouă scrisoare: **„Tache, te felicit că ești inginer. Dar, din cîte te cunosc, nu cred că ai să scapi de fotbal. Un om care a făcut atîta fotbal nu scapă ușor de treaba asta. Eu zic să devii antrenor. Nu la copii. Să mergi mai sus. Dacă stai pe gînduri, pierzi timpul".** Această scrisoare mi-a băgat un cui în cap. Așa se face că acea călătorie în Anglia, la Campionatul Mondial, a fost și un fel de călătorie de studii. Paralel cu meciurile, am fost la multe antrenamente ale marilor echipe-engleze: Liverpool, Arsenal, Tottenham, Everton.

— Ce constatări ai putut face?

— Mi-am dat seama că tot ceea ce lucrasem pînă atunci ca jucător, era egal cu zero.

— Nu e prea tare spus?

— Nu. Și cînd spun asta, vreau să adaug că peste vreo patru ani, în cadrul cursului de la Coverciano, la care am participat în calitate de elev, timp de aproape trei luni, mi-am dat seama că antrenamentele italienilor sînt superioare chiar celor englezești.

— La ce capitol?

— Am să mă refer la un singur capitol. Atît englezii cît și italienii lucrează mult pentru viteză. Ceea ce aduc în plus italienii este lucrul pentru explozie în cadrul vitezei. Aș mai vorbi despre frumoasele lecții de psihopedagogie fotbalistică, ținute de profesorul Ricci, dar ar însemna să vorbim prea mult.

— Ce-a fost după Coverciano?

— A fost experiența de la Timișoara. Am preluat echipa C.F.R. cu 6 puncte și m-am despărțit de ea cu 19, după un foarte frumos 0—0 cu Steaua, la Timișoara. Coincidența face ca postul de antrenor la Rapid să înceapă tot cu un 0—0 în fața Stelei, după un joc care a însemnat foarte mult pentru startul meu sufletesc. La Timișoara mi-am adus aminte de lecția engleză și am procedat în consecință. Mulți au considerat că exagerez cu disciplina, dar îmi dau seama că fără asta nu se poate. De altfel, acel antrenament la ora 6 dimineața, care a fost luat în derîdere de sceptici, nu a început, ca idee, la Timișoara. Îmi aduc aminte, cu puțin înainte, fusesem chemat și eu ca secund al lui „Gil" Mărdărescu, la lotul de tineret. Eram adunați la centrul de antrenament 23 August. Jucătorii trebuiau să se prezinte la 10 seara, după o plimbare prin oraș. I-am așteptat. Moldovan, „roșcatul" de la Dinamo, a venit la 11,10. Nu i-am spus nimic. Dar, la 5 dimineața, i-am bătut în ușă. A părut surprins. I-am spus că începem antrenamentul. Și l-am antrenat o oră întreagă, ca pe hoții de cai. Îmi aduc aminte că Moldovan n-a avut poftă de mîncare nici la prînz. Asta a fost pedeapsa mea pentru acel 11,10. Știu, ideea e cam bizară, dar eu cred că e bizară numai pentru faptul că e greu ca un antrenor să lucreze și el de la 5 dimineața, astfel ca fotbalistul să știe să se culce la o oră potrivită.

— A urmat, dacă nu mă înșel, Algerul.

— Da. Înainte de asta aș vrea să amintesc că micul meu C.F.R. din Timișoara a eliminat pe Rapid din Cupa României. Această victorie a contribuit la retrogradarea C.F.R.-ului din prima Divizie, pentru că, jucînd 120 de minute cu Rapidul, echipa n-a mai avut resurse peste trei zile, la Bacău. Totuși, n-aș fi putut în nici un caz să renunț la meciul de Cupă. Faptul că jucam împotriva Rapidului nu-mi dădea dreptul să cer jucătorilor să se gîndească **în primul rînd** la meciul de la Bacău. Ei s-ar fi putut gîndi că fostul rapidist Macri are alte motive. Iar în momentul în care un fotbalist începe să te bănuiască, atunci ești pierdut.

— Algerul?

— O perioadă teribil de grea. Am preluat o echipă pe ultimul loc, la capătul turului. Am dus-o în prima jumătate a clasamentului. În al doilea an, conducerea echipei a scos din lot șase dintre jucătorii cei mai buni. Oamenii nu mă mai salutau pe stradă, convinși că ar fi trebuit să lupt pentru menținerea acestor jucători. În cele din urmă, la terminarea turului, am lăsat echipa pe locul V. Azi primesc scrisori de mulțumire de la suporterii algerieni.

— Ce crezi că vei face la Rapid?

— Un singur lucru știu că voi face. Voi munci mult. Mai mult ca oricînd. E nevoie de mult mai multă muncă. E nevoie de o organizare, de disciplină. Am cerut într-o zi antrenorilor de la Rapid să-mi dea lista jucătorilor de care se ocupă la diferite niveluri. Mi-am dat seama că nu există o evidență. Nimeni nu știe foarte precis cu cine lucrează. Într-o zi am vorbit despre tînărul Rotaru. L-am întrebat pe X: **„Dumneata ai lucrat cu Rotaru?"** Mi-a răspuns: **„Da. Am lucrat cinci ani".** Numai că încă vreo trei, patru antrenori mi-au spus apoi că au lucrat cîte patru, cinci ani cu Rotaru. Așa se face că Rotaru a lucrat vreo 25 de ani, deși nu are decît 20 de ani de viață.

— Ca unul care ai trecut prin întreaga filieră, ce crezi că lipsește fotbalului românesc?

— În primul rînd o mentalitate mai sănătoasă. Cînd eram în Algeria, am citit într-un ziar, la varietăți, că la noi o echipă de juniori a cîștigat cu 41—0 un meci decisiv. Se menționa că echipa aceea avea nevoie de un scor de 36—0. Într-o asemenea situație, eu cred că antrenorii trebuie radiați imediat, iar jucătorii amblor echipe — suspendați pe viață... Un alt neajuns în fotbalul nostru este antrenamentul. Fotbalul fuge atît de repede, încît trebuie să depui mari eforturi, în primul rînd teoretice, pentru ca să-i ții pasul. Aud deseori că o echipă a alergat 80 de km, 60 de km, în timpul pregătirii de iarnă. La aflarea acestor cifre, mă cuprinde disperarea. Cum e posibil să dai un astfel de raport de activitate? Important e nu cît alergi, ci **CUM** alergi. Importante sînt bucățile, îmbinările, vitezele. Dacă un jucător e pus să alerge mai mult de 4 000 de metri, în același tempo, în cursul unui antrenament, înseamnă că se pregătește pentru a fi un al doilea Dinu Cristea sau Tărtăreanu.

— Ce părere ai despre meciul cu R. D. Germană?

— Nu vreau să am păreri. În preajma unui meci de importanța celui cu R. D. Germană, orice părere ar putea să-l deruteze pe acel care răspunde cu adevărat de acel meci. Iată de ce nu-mi rămîne decît să-i urez succes fostului meu antrenor Valentin Stănescu.

Ioan CHIRILA

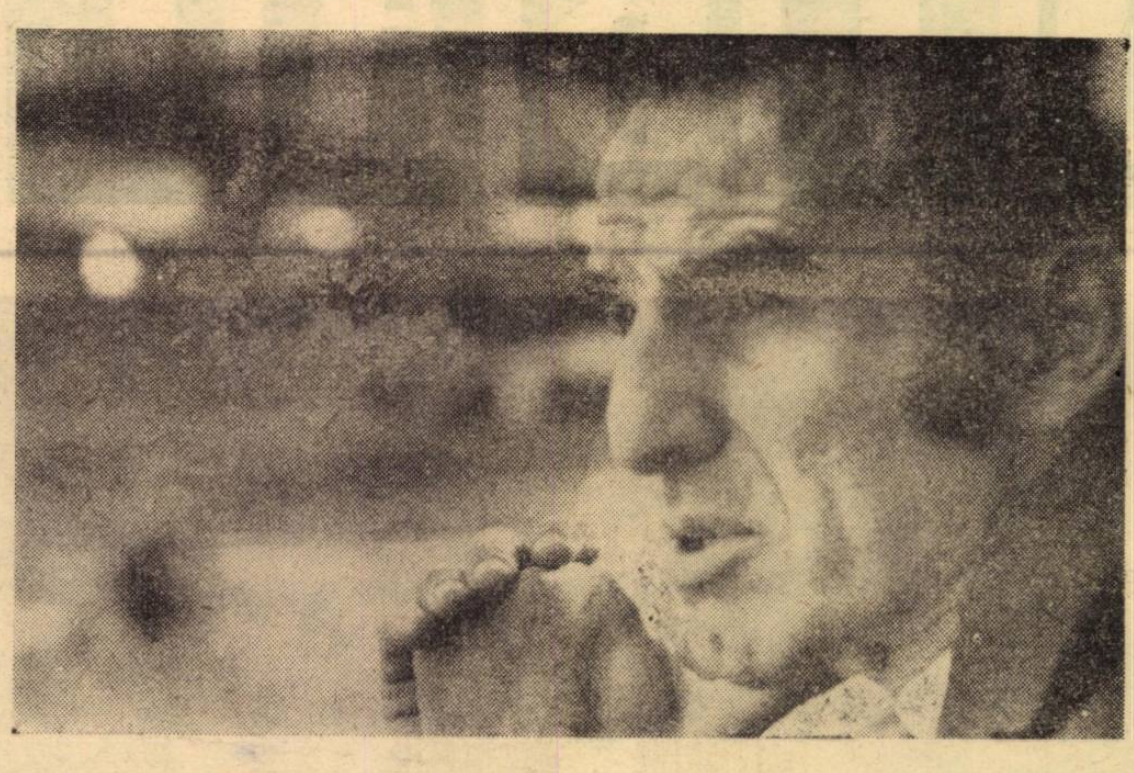

DUMITRU MACRI

„FOTBALUL FUGE ATÎT DE REPEDE, ÎNCÎT TREBUIE SĂ DEPUI MARI EFORTURI PENTRU A-I ȚINE PASUL"

CU CITITORII ● DIALOG ● CU CITITORII

● ȘASE TITLURI ȘI TREI „CUPE" ÎN 25 DE ANI. „În această primăvară — ne scrie V. BUSUIOC, din Șopotu Nou, județul Caraș-Severin — Dinamo București a împlinit un sfert de veac. V-o spun de la început, nu sînt un suporter al dinamoviștilor dar, la un astfel de jubileu, trebuie să facem abstracție de pasiuni și simpatii și să dăm Cezarului ce i se cuvine, clubul din șos. Ștefan cel Mare meritînd multe și sincere felicitări pentru succesele sportivilor săi care de atîtea și atîtea ori, în cei 25 de ani, au apărat cu cinste și dăruire culorile patriei în confruntări internaționale. Printre ei s-au numărat și mulți fotbaliști ai echipei Dinamo, formație puternică, mereu în lupta pentru titlul de campioană. Ajungînd aici, aș vrea să-mi spuneți și mie de cîte ori, în cele două decenii și jumătate, au triumfat dinamoviștii în campionatul țării, de cîte ori și-au înscris numele pe Cupa României?..."

— De-a lungul existenței sale de un sfert de veac, Dinamo București a cîștigat de șase ori titlul de campioană națională, în anii 1955, 1961—1965, de patru ori la rînd, și în 1970/1971. În Cupa României, alb-roșii au terminat învingători în edițiile 1958—1959, 1963—1964 și 1967—1968. Ne pare rău că nu vă putem trimite o fotografie a echipei Dinamo. În schimb vă oferim răspuns și la o ultimă întrebare pe care ne-ați adresat-o: F.C. Olimpia București a fost creditată cu primul titlu de campioană (1909—1910).

● SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII „Tov. redactor. Fiind constănțean și iubitor al fotbalului, desigur, este normal să mă intereseze și pe mine soarta echipei noastre de pe litoral. După două rezultate frumoase, cu Steaua și Sport Club, formația a căzut din nou în mediocritate. Mă surprinde, de asemenea, faptul că un jucător de mare talent, Rădulescu, nu a apărut și în meciul cu Petrolul, la finele căruia am fost martorul unei scene de-a dreptul revoltătoare, care m-a făcut să vă scriu. Cînd arbitrul a fluierat sfîrșitul partidei, cîțiva suporteri ai Petrolului, bucuroși de rezultat, au început să fluture steaguri ale clubului lor. Acest gest i-a costat scump, deoarece imediat un grup de spectatori tineri, pletoși, nespălați, au tăbărît cu pumnii pe oaspeți, călcîndu-i în picioare, rupîndu-le steagurile. În fruntea acestor huligani s-a aflat un oarecare Mihai, poreclit Nebunul, cu antecedente penale. Astfel de acte de violență trebuie curmate de pe stadioanele noastre. Sub nici un motiv ele nu pot fi tolerate într-o societate ca a noastră. Cu respect, Teodor Marinescu, elev".

N. R. Ne amintim că, nu de mult, la Constanța și alți suporteri ai echipelor vizitatoare au pățit la fel. Cineva, cîndva trebuie să intervină. Nu ne interesează CINE. Ne interesează CÎND.

● A PLECAT UN OM, S-A ALES PRAFUL!... „Pînă de curînd — ne scrie Marin Felix Costache, din Liliești-Băicoi — de echipa noastră locală participantă la campionatul județean Prahova, s-a ocupat Pavel Groo. Dînsul făcea de toate. Era președintele asociației, magaziner, îngrijitor al terenului și chiar antrenor...".

— Foarte frumos. Un suflet-tist al fotbalului...

„Adevărat. Dar, Pavel Groo s-a mutat cu serviciul la Ploiești. Și odată cu plecarea lui echipa s-a desființat...".

— Și nu s-a găsit nimeni care, în locul lui Groo?...

„Nu, nu s-a găsit. Trei jucători au plecat la Petrolul Băicoi, ceilalți nemaiactivînd în nici un fel. Și-i mare păcat pentru că la Liliești există o bază sportivă excelentă, din care, cu fiecare zi aproape, dispare cîte ceva, încet-încet deteriorîndu-se și nu va fi departe vremea cînd totul va deveni un loc pustiu, în paragină. Spuneți și dv. ce-i de făcut?..."

— N-ar trebui să ne întrebați pe noi. Sînt alții care ar putea și ar trebui să vă răspundă. Ne gîndim, de exemplu, la C.J.E.F.S. Prahova, la Consiliul popular din comună, la organizația de U.T.C., la cele trei întreprinderi locale. Răspunsurile acestora, s-o recunoaștem, ne-ar interesa și pe noi. Așa că, așteptăm.

● PE SCURT ●

Octavian Tatu (Galați): Că nu puteți suferi echipa Rapid este o chestiune de... de gustibus. Acest lucru nu vă permite, totuși, să treceți la invective, la jigniri față de jucătorii feroviari; **Gabriela Gherasim** (Craiova): Este suficient să scrieți pe plic țara, orașul și echipa respectivă, pentru ca scrisoarea dv. să ajungă la destinația dorită; **Ioan Solea** (București): Nu mai publicăm careuri;